Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 25 marca 2015 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego English pink — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy PINK LADY i wcześniejsze graficzne wspólnotowe znaki towarowe Pink Lady — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek staranności — Orzeczenie sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych — Brak powagi rzeczy osądzonej

W sprawie T-378/13

Apple and Pear Australia Ltd, z siedzibą w Wiktorii (Australia),

Star Fruits Diffusion, z siedzibą w Caderousse (Francja),

reprezentowane przez adwokatów T. de Haana oraz P. Pétersa,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez J. Crespa Carrilla, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM była

Carolus C. BVBA, z siedzibą w Nieuwerkerken (Belgia),

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 maja 2013 r. (sprawa R 1215/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Apple and Pear Australia Ltd i Star Fruits Diffusion z jednej strony a Carolus C. BVBA z drugiej strony,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek (sprawozdawca), prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 23 lipca 2013 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 28 listopada 2013 r.,

* Język postępowania: francuski.

uwzględniwszy postanowienie z dnia 13 stycznia 2014 r., w którym odmówiono udzielenia zgody na złożenie repliki,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 lipca 2014 r., podczas której skierowano do stron pytanie,

po zapoznaniu się z odpowiedziami na piśmie złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 28 i 31 lipca 2014 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 13 października 2009 r. Carolus C. BVBA dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest oznaczenie słowne English pink.

3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klasy 31 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „Produkty rolne, ogrodowe, leśne (niepreparowane, nieprzetworzone) i ziarna (nasiona), nieujęte w innych klasach; zwierzęta żywe; świeże owoce i warzywa; ziarna, naturalne rośliny i kwiaty; artykuły spożywcze dla zwierząt; słód”.

4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 2010/014 z dnia 25 stycznia 2010 r.

5 W dniu 20 kwietnia 2010 r. skarżące, Apple and Pear Australia Ltd oraz Star Fruits Diffusion, wniosły na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do towarów wskazanych w pkt 3 powyżej.

6 Sprzeciw opierał się na następujących wcześniejszych znakach towarowych:

— słownym wspólnotowym znaku towarowym PINK LADY zarejestrowanym w dniu 27 lutego 2003 r. pod numerem 2042679 dla towarów z klasy 31 i odpowiadającym następującemu opisowi: „produkty rolne, ogrodowe, w tym owoce, ziarna, rośliny i drzewa, w szczególności jabłka i jabłonie”;

— graficznym wspólnotowym znaku towarowym nr 4186169 zarejestrowanym w dniu 15 grudnia 2005 r., w szczególności dla towarów z klasy 31, przedstawionym poniżej i odpowiadającym następującemu opisowi: „świeże owoce; jabłka; drzewka owocowe; jabłonie”;

— graficznym wspólnotowym znaku towarowym nr 6335591 zarejestrowanym w dniu 30 lipca 2008 r. dla towarów z klasy 31, przedstawionym poniżej i odpowiadającym następującemu opisowi: „produkty rolne i ogrodnicze; owoce, zboża, rośliny i drzewa; jabłka i jabłonie”.

7 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

8 Decyzją z dnia 27 maja 2011 r. Wydział Sprzeciwów odrzucił sprzeciw.

9 W dniu 7 czerwca 2011 r. skarżące wniosły do OHIM, na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009, odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

10 Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r., wydanym w następstwie wniesionego przez skarżące powództwa o naruszenie praw do wcześniejszych graficznych i słownego wspólnotowych znaków towarowych oraz do znaku towarowego Beneluksu nr 559177, tribunal de commerce de Bruxelles (sąd gospodarczy w Brukseli, Belgia), działający jako sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, unieważnił prawo do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK i zakazał Carolus C. używania rzeczonego znaku towarowego na terytorium Unii Europejskiej. Pismem z dnia 4 lipca 2012 r. skarżące notyfikowały wspomniany wyrok OHIM. Pismem z dnia 29 sierpnia 2012 r. powiadomiły one OHIM o tym, że Carolus C. zrzekła się prawa do wniesienia środka odwoławczego od tego wyroku i że w konsekwencji ów wyrok uprawomocnił się.

11 Decyzją z dnia 29 maja 2013 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie.

12 Izba Odwoławcza dokonała analizy sprzeciwu w zakresie, w jakim był on oparty na wcześniejszym słownym znaku towarowym. Na wstępie, jeśli chodzi o porównanie towarów, podkreśliła ona, że towary oznaczone kolidującymi ze sobą znakami towarowymi w szerokim zakresie są identyczne. Następnie uznała ona, że wspomniane znaki towarowe różnią się pod względem wizualnym. Podkreśliła ona, że elementy słowne mają mniej więcej taką samą długość i takie samo znaczenie oraz że wspólny element słowny „pink” zajmuje odmienne pozycje w ramach kolidujących ze sobą oznaczeń, a także że żaden z dwóch elementów, które stanowią składniki wspomnianych znaków towarowych, nie jest bardziej dominujący niż drugi. Uściśliła ona, że zgłoszony znak towarowy odtwarza wyłącznie połowę

wcześniejszego słownego znaku towarowego, a zatem skarżące nie mogą powoływać się na wyrok z dnia 6 października 2005 r., Medion (C-120/04, Zb.Orz., EU:C:2005:594), a także że element słowny „pink" nie jest odróżniający. Ponadto podkreśliła ona, że rozumowanie jest takie samo w wypadku porównania fonetycznego oraz że znaki towarowe różnią się zatem również pod tym względem. Ponadto wskazała ona, że brak jest podobieństwa konceptualnego kolidujących ze sobą znaków towarowych, ponieważ pojęcia nie odnoszą się do tego samego przedmiotu, a mianowicie zakwalifikowanej w szczególny sposób kobiety, w wypadku wcześniejszego słownego znaku towarowego, oraz zakwalifikowanego w szczególny sposób koloru, w wypadku zgłoszonego znaku towarowego. Wreszcie, jeśli chodzi o całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, Izba Odwoławcza przypomniała, że brak jest podobieństwa pod względem wizualnym, konceptualnym i fonetycznym, oraz stwierdziła brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

13 Izba Odwoławcza uznała, że dla pełności wywodu należy podkreślić, iż nie wykazano ani renomy wcześniejszego słownego znaku towarowego, ani nawet nieznacznie bardziej niż zwykle odróżniającego charakteru. Podkreśliła ona, że Wydział Sprzeciwów prawidłowo podsumował treść licznych dowodów przedstawionych przez skarżące oraz należycie uzasadnił swój wniosek, iż wszystkie te dowody są niewystarczające i nierozstrzygające. W tym kontekście wskazała ona, że można uwzględnić wyłącznie dokumenty załączone do przedstawionego Wydziałowi Sprzeciwów pisma procesowego z dnia 7 września 2010 r. oraz że – zgodnie z zasadą 19 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 189) – dokumenty załączone do pisma procesowego z dnia 23 września 2011 r. zostały złożone po terminie i nie mogą zatem zostać uwzględnione. Dokonała ona analizy dokumentów załączonych do przedstawionego Wydziałowi Sprzeciwów pisma procesowego z dnia 7 września 2010 r. i wskazała, że dla pełności wywodu uważa ona jednak za korzystne rozpatrzenie także dokumentów załączonych do pisma procesowego z dnia 23 września 2011 r. Rozpatrując wspomniane dokumenty, wywiodła ona, że dowody dotyczące wysoce odróżniającego charakteru nie wykazują jasno, iż określenie „pink lady" nie odsyła w rzeczywistości do odmiany jabłek, a ściślej nie wykazują jasno, na jakiej podstawie sprzedaż jabłek nazwanych „pink lady" można odnieść do skarżących – w przeciwieństwie do każdego producenta szczególnej odmiany jabłek.

Żądania stron

14 Skarżące wnoszą do Sądu o:

— tytułem żądania głównego, zmianę zaskarżonej decyzji w taki sposób, aby odwołanie wniesione przez skarżące zostało uznane za zasadne i w konsekwencji ich sprzeciw został uwzględniony;

— ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

15 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie w całości skargi o stwierdzenie nieważności;

— obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

16 Na wstępie należy przypomnieć, że poprzez swoje główne żądanie mające na celu zmianę decyzji skarżące wnoszą w istocie do Sądu o wydanie decyzji, którą ich zdaniem powinien był przyjąć OHIM, a mianowicie decyzji stwierdzającej, iż przesłanki uwzględnienia sprzeciwu są spełnione. Wykonanie kompetencji o charakterze reformatoryjnym powinno ograniczyć się zasadniczo do sytuacji, w których Sąd, po przeprowadzeniu kontroli oceny dokonanej przez izbę odwoławczą, na podstawie ustalonych okoliczności faktycznych i prawnych jest w stanie określić, jaką decyzję powinna wydać izba odwoławcza (wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM, C-263/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:452, pkt 72).

17 Sąd jest zdania, że należy zatem przeprowadzić kontrolę oceny dokonanej przez Izbę Odwoławczą, co w pierwszej kolejności wymaga analizy zarzutów przedstawionych przez skarżące, które mają w istocie na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. A zatem dopiero w drugiej kolejności zostanie poddane analizie żądanie mające na celu zmianę zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji

18 Na poparcie skargi skarżące podnoszą siedem zarzutów. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, opiera się na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji, jeśli chodzi o skutki, jakie należy wywieść z wyroku tribunal de commerce de Bruxelles z dnia 28 czerwca 2012 r. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej. W ramach zarzutu trzeciego skarżące wskazują na naruszenie ogólnych zasad pewności prawa, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 76 rozporządzenia nr 207/2009. Zarzuty piąty i szósty dotyczą odpowiednio naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. Zarzut siódmy opiera się na naruszeniu art. 75 tego rozporządzenia ze względu na to, że zdaniem skarżących Izba Odwoławcza oparła decyzję na uzasadnieniu, w odniesieniu do którego strony nie mogły przedstawić stanowisk.

19 Sąd jest zdania, że w pierwszej kolejności należy dokonać analizy zarzutów pierwszego i trzeciego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do skutków, jakie należy wywieść z wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r. wydanego przez tribunal de commerce de Bruxelles

20 W ramach zarzutu pierwszego skarżące podkreślają, że tribunal de commerce de Bruxelles, orzekając w charakterze sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, wydał wyrok stwierdzający, iż znak towarowy ENGLISH PINK narusza prawa podmiotowe przysługujące im jako właścicielom wcześniejszego słownego znaku towarowego. Podnoszą one, że wyrok – który zresztą uprawomocnił się – stanowi rozstrzygającą okoliczność faktyczną i prawną lub przynajmniej szczególnie istotną w niniejszej sprawie, po pierwsze, ze względu na to, iż wydano go w ramach sporu między tymi samymi stronami dotyczącego tych samych znaków towarowych i oparto go na tych samych względach dotyczących stosowania rozporządzenia nr 207/2009, oraz po drugie, ze względu na to, iż naruszenie wynikające ze znaku towarowego ENGLISH PINK zostało ostatecznie uznane w Unii. Stwierdzają one zaś, iż nigdzie w zaskarżonej decyzji nie wspomniano o wyroku tribunal de commerce de Bruxelles. Odmawiając uzasadnienia decyzji w odniesieniu do ewentualnych skutków, jakie należy wywieść ze wspomnianego wyroku, Izba Odwoławcza naruszyła zatem art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

21 OHIM wskazuje, że Izba Odwoławcza prawdopodobnie uwzględniła wyrok tribunal de commerce de Bruxelles, lecz nie uznała go za wiążący dla niej, jako że został on wydany w następstwie powództwa o naruszenie praw. Podkreśla ona, że system prawa znaków towarowych Unii jest systemem autonomicznym, a jego stosowanie jest niezależne od jakiegokolwiek systemu krajowego.

22 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 decyzje OHIM zawierają określenie przyczyn, na których są oparte. Ten obowiązek uzasadnienia ma taki sam zakres jak obowiązek wynikający z art. 296 TFUE, wymagający, by rozumowanie autora aktu zostało przedstawione w sposób jasny i jednoznaczny. Podwójnym celem tego obowiązku jest, po pierwsze, umożliwienie zainteresowanym zapoznania się z uzasadnieniem przyjętego środka, tak aby mieli oni możliwość obrony swoich praw, a po drugie, umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności decyzji z prawem [zob. wyrok z dnia 12 lipca 2012 r., Guccio Gucci/OHIM – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, EU:T:2012:378, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo].

23 Następnie z brzmienia art. 76 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika, że co do zasady i z zastrzeżeniem odmiennych przepisów możliwe jest przedstawienie okoliczności faktycznych i dowodów przez strony po upływie terminów, którym podlega ich przedstawienie zgodnie z przepisami rozporządzenia nr 207/2009, oraz że w żaden sposób nie zabrania się OHIM uwzględnienia powołanych czy przedstawionych w ten sposób z opóźnieniem okoliczności faktycznych i dowodów. Uściślając, iż OHIM „może” w takim przypadku nie wziąć pod uwagę takich okoliczności faktycznych, wspomniany przepis przyznaje w istocie OHIM szeroki zakres uznania w przedmiocie tego, czy uwzględnić okoliczności faktyczne, przy czym ma on obowiązek uzasadnienia swojej decyzji w tej kwestii (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2013 r., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, Zb.Orz., EU:C:2013:638, pkt 22, 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Ponadto należy podkreślić, że art. 95 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, iż państwa członkowskie wyznaczają na swoich terytoriach sądy krajowe działające jako „sądy [orzekające] w sprawach wspólnotowych znaków towarowych”. Sądy te są zatem zobowiązane do pełnienia funkcji powierzonych im na mocy wspomnianego rozporządzenia. W tym względzie art. 96 rozporządzenia nr 207/2009 wskazuje, że sądy orzekające w sprawach wspólnotowych znaków towarowych mają w szczególności właściwość w wypadkach powództw, których przedmiotem jest naruszenie, a także roszczeń wzajemnych o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego. Prawodawca belgijski wyznaczył tribunal de commerce de Bruxelles jako sąd pierwszej instancji orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych.

25 Należy również wskazać, że zgodnie z motywem 16 rozporządzenia nr 207/2009 „orzeczenia dotyczące ważności i naruszenia wspólnotowego znaku towarowego są skuteczne i obejmują całe terytorium Wspólnoty, jako że jest to jedyny sposób uniknięcia sprzecznych orzeczeń ze strony sądów i [OHIM] oraz zapewnienia, że jednolity charakter wspólnotowych znaków towarowych nie zostanie naruszony”. Podobnie motyw 17 rozporządzenia nr 207/2009 wskazuje, że należy unikać sprzecznych orzeczeń wydanych w oparciu o powództwa dotyczące tych samych czynów i stron, które są wnoszone w oparciu o wspólnotowy znak towarowy i odpowiadające mu krajowe znaki towarowe. Mechanizmy ustanowione w rozporządzeniu nr 207/2009 mają zatem na celu zapewnienie jednolitej ochrony wspólnotowego znaku towarowego na całym terytorium Unii. Prawodawca potwierdza zatem jednolity charakter wspólnotowego znaku towarowego.

26 Wreszcie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych posiada właściwość, by zakazać kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia prawa do wspólnotowego znaku towarowego na całym terytorium Unii (zob. wyrok z dnia 12 kwietnia 2011 r., DHL Express France, C-235/09, Zb.Orz., EU:C:2011:238, pkt 38). A zatem system określony w rozporządzeniu nr 207/2009 pozwala na ograniczenie takiego sporu do jednego postępowania dla celów zapewnienia jednolitej ochrony wspólnotowego znaku towarowego na całym terytorium Unii.

27 To w świetle powyższych rozważań należy rozpatrzyć zarzut dotyczący naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

28 Dla przypomnienia, pozwem z dnia 8 czerwca 2010 r. skarżące wniosły do tribunal de commerce de Bruxelles o unieważnienie prawa do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK ze względu na to, że narusza on w szczególności prawa do wcześniejszych graficznych i słownego wspólnotowych znaków towarowych oraz do znaku towarowego Beneluksu nr 559177. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r. wspomniany sąd unieważnił prawo do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK i zakazał Carolus C. używania rzeczonego znaku towarowego na terytorium Unii Europejskiej.

29 Na wstępie tribunal de commerce de Bruxelles podkreślił co do istoty, że gdy towary objęte rozpatrywanymi znakami towarowymi są identyczne, poziom prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy określić jako dosyć niski. Następnie przypomniał on, że jeden czysto słowny znak towarowy lub kilka czysto słownych znaków towarowych mogą powodować prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do złożonego znaku towarowego. Ponadto uznał on, że używanie szczególnego koloru, szczególnej kaligrafii, szczególnej czcionki i wielkich liter na początku każdego wyrazu „nie umniejszało w niczym kryterium całościowego wizerunku znaku towarowego". Uznał on, że istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd przeciętnie uważnego konsumenta w wypadku znaków towarowych ENGLISH PINK oraz PINK LADY. Co więcej, uznał on, że – uwzględniając akta sprawy – skarżące wykazały w sposób wymagany prawem, iż określenie „pink lady" cieszyło się wielką renomą w odniesieniu do jabłek, co jest zresztą objęte „powszechną wiedzą". W ten sposób uznał on, że stopień ochrony, której należy udzielić znakowi towarowemu PINK LADY, musi być wysoki.

30 Pismem z dnia 4 lipca 2012 r. skarżące powiadomiły OHIM o wyroku wydanym w dniu 28 czerwca 2012 r. W korespondencji z dnia 15 lipca 2012 r. przekazano także OHIM tłumaczenie wyroku na język angielski. Pismem z dnia 29 sierpnia 2012 r. skarżące powiadomiły OHIM o tym, że Carolus C. zrzekła się prawa do wniesienia środka odwoławczego od tego wyroku i w konsekwencji wyrok ten uprawomocnił się. W dniu 25 września 2012 r. skarżące wskazały, że urząd znaków towarowych Beneluksu wykreślił znak towarowy ENGLISH PINK z rejestru znaków towarowych Beneluksu.

31 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że na kilka miesięcy przed przyjęciem zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza została należycie i kilkakrotnie uprzedzona o zaistnieniu nowej okoliczności faktycznej, a mianowicie o wydaniu wyroku przez tribunal de commerce de Bruxelles.

32 Należy stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza ani razu nie wspomniała o istnieniu wyroku tribunal de commerce de Bruxelles, ani a fortiori, nie uzasadniła swojej oceny dotyczącej kwestii uwzględnienia tej nowej okoliczności faktycznej.

33 Otóż, jak wynika z pkt 22 i 24 powyżej, Izba Odwoławcza była zobowiązana do wskazania w zaskarżonej decyzji uzasadnienia odnoszącego się do jej rozstrzygnięcia w przedmiocie wspomnianej kwestii uwzględnienia tej nowej okoliczności faktycznej.

34 W konsekwencji należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie spełniła ani wyraźnie, ani nawet w sposób dorozumiany wymogu uzasadnienia określonego w pkt 33 powyżej.

35 W tym kontekście należy podkreślić, że w okolicznościach niniejszego wypadku argumenty sformułowane w pismach OHIM, zgodnie z którymi „Izba Odwoławcza prawdopodobnie uwzględniła wyrok tribunal [de commerce de Bruxelles] z dnia 28 czerwca 2012 r.", lecz „nie uznała go za wiążący dla niej, jako że został on wydany w następstwie powództwa o naruszenie praw zgodnie z art. [96] [rozporządzenia nr 207/2009]", stanowią spóźnioną próbę uzasadnienia zaskarżonej decyzji, podlegającą odrzuceniu przez Sąd. Według utrwalonego orzecznictwa uzasadnienie powinno bowiem co do zasady być przekazane zainteresowanemu w tym samym czasie co niekorzystny dla niego akt prawny, przy czym wadliwość w postaci braku takiego przekazania nie może zostać usunięta w ten sposób, że zainteresowany dowie się o uzasadnieniu aktu w trakcie postępowania przed sądem Unii (wyroki: z dnia 26 listopada 1981 r., Michel/Parlament, 195/80, Rec, EU:C:1981:284, pkt 22; z dnia

28 czerwca 2005 r., Dansk Rørindustri i in./Komisja, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, Zb.Orz., EU:C:2005:408, pkt 463; z dnia 13 listopada 2012 r., Antrax It/OHIM – THC (Grzejniki), T-83/11 i T-84/11, Zb.Orz., EU:T:2012:592, pkt 90].

36 W konsekwencji, nie uzasadniając swojej oceny dotyczącej kwestii uwzględnienia nowej okoliczności faktycznej, którą stanowi wyrok tribunal de commerce de Bruxelles wydany w okresie między przyjęciem decyzji Wydziału Sprzeciwów a przyjęciem zaskarżonej decyzji, Izba Odwoławcza naruszyła art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

37 Z powyższych względów należy uwzględnić zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

38 Należy uznać, że to naruszenie samo w sobie skutkuje stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji. Jednakże, uwzględniwszy szczególne okoliczności niniejszego sporu, w którym sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych wydał orzeczenie przed wydaniem zaskarżonej decyzji, Sąd jest zdania, że niezbędne jest dokonanie analizy zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia ogólnych zasad pewności prawa, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia ogólnych zasad pewności prawa, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań

39 W ramach zarzutu trzeciego skarżące twierdzą, że naruszono ogólne zasady pewności prawa, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań. Uważają one, że – uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1), a także znaczenie nadane zasadom powagi rzeczy osądzonej i pewności prawa – prawomocny wyrok sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych skutkuje powstaniem uzasadnionego oczekiwania, że wynikające ze znaku towarowego ENGLISH PINK naruszenie ich praw podmiotowych zostało ostatecznie uznane w Unii.

40 Podnoszą one także, że zasada dobrej administracji zakazuje OHIM orzekającemu w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu przyjmowania decyzji naruszającej pewność prawa i uzasadnione oczekiwania wywodzone z wcześniejszego prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego przez sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych. Zdaniem skarżących zasada ta wymaga od OHIM zwrócenia szczególnej uwagi na wyrok sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych.

41 OHIM twierdzi, że zasady pewności prawa, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań nie zostały naruszone ze względu na to, iż nie wykazano, że powaga rzeczy prawomocnie osądzonej, z której korzystają orzeczenia wydawane przez sądy orzekające w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, wiąże OHIM przy wykonywaniu jego kompetencji w zakresie rejestracji wspólnotowych znaków towarowych.

42 Na wstępie należy podkreślić, że niniejszy podniesiony zarzut składa się w rzeczywistości z dwóch zarzutów szczegółowych. W ramach pierwszego zarzutu szczegółowego skarżące podnoszą w istocie, że – ze względu na ważną rolę przyznaną sądom orzekającym w sprawach wspólnotowych znaków towarowych przez rozporządzenie nr 207/2009 – Izba Odwoławcza powinna była uwzględnić wyrok tribunal de commerce de Bruxelles. Pomijając wspomniany wyrok, Izba Odwoławcza nie dokonała oceny przedstawionych jej okoliczności faktycznych z całą wymaganą starannością oraz nie przestrzegała zatem zasady dobrej administracji, a mianowicie swojego obowiązku staranności.

43 W ramach drugiego zarzutu szczegółowego skarżące podnoszą w istocie, że wyrok tribunal de commerce de Bruxelles, udzielając ostatecznie ochrony wcześniejszemu słownemu znakowi towarowemu przed wszelkimi naruszeniami wynikającymi ze znaku towarowego ENGLISH PINK, w pewien sposób ustalił prawa stron. Wydając orzeczenie niezgodne z przywołanym wyrokiem, Izba Odwoławcza naruszyła zatem uzasadnione oczekiwania oraz pewność prawa wynikające z tego wyroku.

44 Jeśli chodzi o pierwszy zarzut szczegółowy, zgodnie z którym Izba Odwoławcza nie dokonała oceny przedstawionych jej okoliczności faktycznych z całą wymaganą starannością, należy przypomnieć, że OHIM jest zobowiązany wykonywać swe kompetencje w zgodzie z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasada dobrej administracji (wyrok z dnia 10 marca 2011 r., Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, C-51/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:139, pkt 73).

45 Należy podkreślić, że ze względu na pewność prawa oraz, ściślej, dobrą administrację każde zgłoszenie do rejestracji musi zostać rozpatrzone w sposób dokładny i kompletny, tak aby uniknąć nieprawidłowego rejestrowania znaków towarowych. Owo badanie musi mieć miejsce w każdym konkretnym przypadku. Rejestracja oznaczenia jako znaku towarowego zależy bowiem od specyficznych kryteriów, które znajdują zastosowanie w kontekście stanu faktycznego danej sprawy i służą weryfikacji, czy dane oznaczenie nie jest objęte podstawą odmowy rejestracji (zob. podobnie ww. w pkt 44 wyrok Agencja Wydawnicza Technopol/OHIM, EU:C:2011:139, pkt 77).

46 Podobnie należy przypomnieć, iż art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi, że „[OHIM] bada stan faktyczny z urzędu”, lecz stanowi także, że „jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji [OHIM] ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia”. Przepis ten jest wyrazem obowiązku staranności, zgodnie z którym właściwa instytucja powinna zbadać starannie i bezstronnie wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne danego przypadku [zob. wyrok z dnia 15 lipca 2011 r., Zino Davidoff/OHIM – Kleinakis kai SIA (GOOD LIFE), T-108/08, Zb.Orz., EU:T:2011:391, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo].

47 Należy zaś stwierdzić, że wyrok tribunal de commerce de Bruxelles stanowi, prima facie, istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczność faktyczną. Izba Odwoławcza nie mogła bowiem pominąć uznania, iż istnieją istotne kwestie wspólne dla okoliczności faktycznych stanowiących przedmiot postępowania wszczętego w następstwie powództwa o naruszenie oraz dla okoliczności faktycznych stanowiących przedmiot postępowania wszczętego w następstwie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego. Nie tylko strony wspomnianych postępowań są identyczne, lecz także powołany na poparcie wniesionego do tribunal de commerce de Bruxelles powództwa o naruszenie praw wcześniejszy słowny znak towarowy jest tym samym znakiem towarowym co powołany na poparcie sprzeciwu wniesionego do instancji OHIM. Należy także wskazać, że znak towarowy Beneluksu ENGLISH PINK, w odniesieniu do którego wspomniany sąd orzekł unieważnienie prawa, oraz zgłoszony znak towarowy wykazują silne podobieństwo.

48 Należy także podkreślić, że ów wyrok został wydany przez ustanowiony zgodnie z rozporządzeniem nr 207/2009 sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, który orzeka w tym zakresie w ramach autonomicznego systemu, jakim jest system prawa znaków towarowych Unii – ponieważ ma on obowiązek chronić na całym terytorium Unii prawa do znaków towarowych, które naruszono lub którym grozi naruszenie – oraz który realizuje zatem szczególne cele wspomnianego systemu.

49 Ponadto, jak wynika z pkt 24–26 powyżej, wolę prawodawcy Unii należy rozumieć w ten sposób, że mechanizmy ustanowione w tych uregulowaniach mają na celu zapewnienie jednolitej ochrony wspólnotowego znaku towarowego na całym terytorium Unii.

50 Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności, należy uznać, że w niniejszym wypadku wyrok tribunal de commerce de Bruxelles stanowi, prima facie, istotną okoliczność faktyczną, którą Izba Odwoławcza powinna była ocenić ze względu na ewentualny wpływ tej okoliczności na rozstrzygnięcie rozpatrywanego przez nią sporu.

51 Nie czyniąc tego, Izba Odwoławcza nie dokonała oceny przedstawionych jej istotnych okoliczności faktycznych z całą wymaganą starannością.

52 W okolicznościach niniejszego wypadku ten brak staranności skutkuje stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji, w związku z czym należy uwzględnić zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji.

53 W konsekwencji z analizy zarzutu pierwszego oraz pierwszego zarzutu szczegółowego zawartego w zarzucie trzecim wynika, że Izba Odwoławcza naruszyła, po pierwsze, art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, nie wspominając w zaskarżonej decyzji o istnieniu wyroku tribunal de commerce de Bruxelles i jego ewentualnym wpływie na sposób rozstrzygnięcia sporu, oraz po drugie, swój obowiązek staranności, nie oceniając z całą wymaganą starannością przedstawionych jej istotnych okoliczności faktycznych.

54 Z powyższego wynika, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez konieczności rozpatrywania drugiego zarzutu szczegółowego zawartego w zarzucie trzecim ani pozostałych pięciu zarzutów przedstawionych przez skarżące.

W przedmiocie żądania zmiany zaskarżonej decyzji mającego na celu uwzględnienie sprzeciwu

55 Mając na względzie konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji oraz przedstawione przez skarżące żądanie zmiany tej decyzji, należy dokonać oceny, czy w niniejszym wypadku Sąd może wykonać przysługujące mu uprawnienie do zmiany zaskarżonej decyzji określone w art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Na poparcie tego żądania skarżące podnoszą w istocie, że wyrok tribunal de commerce de Bruxelles korzysta z powagi rzeczy osądzonej i jest zatem wiążący dla Izby Odwoławczej, a także w konsekwencji dla Sądu. Zdaniem skarżących Sąd może zatem i powinien zmienić zaskarżoną decyzję, uwzględniając wspomniany wyrok oraz odpowiednio sprzeciw. W tym względzie w ramach zarzutu drugiego uściślają one w szczególności, że powaga rzeczy osądzonej dotyczy nie tylko sentencji, lecz także uzasadnienia orzeczenia sądowego oraz opierają się na jednolitym charakterze wspólnotowego znaku towarowego, a także na konieczności unikania niezgodności orzeczeń wydawanych przez sądy orzekające w sprawach wspólnotowych znaków towarowych oraz OHIM, potwierdzonej w art. 56 ust. 3, art. 100 ust. 2, 6 i 7, art. 104 ust. 1 i 2 oraz w art. 109 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, a także w przepisach rozporządzenia nr 44/2001.

56 Należy przypomnieć, że kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie skutkuje przyznaniem Sądowi uprawnienia do dokonania oceny, w przedmiocie której izba odwoławcza nie przedstawiła jeszcze swojego stanowiska. Wykonanie kompetencji o charakterze reformatoryjnym powinno w konsekwencji ograniczyć się zasadniczo do sytuacji, w których Sąd, po przeprowadzeniu kontroli oceny dokonanej przez wspomnianą izbę, na podstawie ustalonych elementów stanu faktycznego i prawnego jest w stanie określić, jaką decyzję powinna była wydać izba odwoławcza (ww. w pkt 16 wyrok Edwin/OHIM, EU:C:2011:452, pkt 72).

57 Ponadto należy stwierdzić, że orzeczenie sądu krajowego wydane przezeń w charakterze sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych w przedmiocie powództwa o naruszenie prawa do wspólnotowego znaku towarowego nie korzysta z żadnej powagi rzeczy osądzonej w stosunku do instancji OHIM w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, nawet jeśli jest on identyczny z krajowym znakiem towarowym, którego dotyczy powództwo o naruszenie prawa [zob. podobnie wyrok z dnia 10 maja 2011 r., Emram/OHIM –

Guccio Gucci (G), T-187/10, EU:T:2011:202, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo]. Z powyższego wynika, że istnienie w niniejszym wypadku orzeczenia, takiego jak orzeczenie tribunal de commerce de Bruxelles, nawet gdy jest ono prawomocne, nie wystarcza samo w sobie, aby umożliwić Sądowi określenie decyzji, którą powinna była wydać Izba Odwoławcza.

58 Jest prawdą, że – jak wspomniano w pkt 24 i 25 powyżej – w rozporządzeniu nr 207/2009 prawodawca Unii ustanowił mechanizmy mające na celu zapewnienie jednolitej ochrony wspólnotowego znaku towarowego na całym terytorium Unii, potwierdzając zatem jednolity charakter wspólnotowego znaku towarowego. W tym kontekście utworzył sądy orzekające w sprawach wspólnotowych znaków towarowych uprawnione do wydawania zakazów kontynuowania działań stanowiących naruszenie lub stwarzających groźbę naruszenia prawa do wspólnotowego znaku towarowego obejmujących swoim zakresem całe terytorium Unii.

59 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie rozporządzenia nr 207/2009, z uwzględnieniem jego wykładni dokonywanej przez sąd Unii, nie zaś na podstawie wcześniejszej praktyki orzeczniczej (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2007 r., Alcon/OHIM, C-412/05 P, Zb.Orz., EU:C:2007:252, pkt 65), co odnosi się także do postępowania w sprawie sprzeciwu wszczętego na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Podobna sytuacja ma miejsce, a fortiori, jeśli chodzi o wpływ wcześniejszych orzeczeń krajowych na sposób, w jaki w niniejszym wypadku należy rozstrzygnąć spór. System prawa znaków towarowych w Unii jest bowiem systemem autonomicznym, który tworzą uregulowania stanowiące pewną całość, zmierzającą do osiągnięcia szczególnych celów, a jego stosowanie jest niezależne od wszystkich systemów krajowych. Z powyższego wynika, że odmowę rejestracji należy oceniać wyłącznie na podstawie właściwego uregulowania Unii, a wcześniejsze orzeczenia krajowe nie mogą w żadnym razie podawać w wątpliwość zgodności spornej decyzji z prawem (zob. podobnie postanowienie z dnia 22 marca 2012 r., Emram/OHIM, C-354/11 P, EU:C:2012:167, pkt 92, 93).

60 Należy także podkreślić, że rozporządzenie nr 207/2009 nie zawiera żadnego przepisu, zgodnie z którym wydane w ramach powództwa o naruszenie prawa do znaku orzeczenie sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych byłoby wiążące dla OHIM, gdy wykonuje on swoją wyłączną kompetencję w zakresie rejestracji wspólnotowych znaków towarowych i gdy w tym kontekście rozpatruje on sprzeciwy wobec zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych do rejestracji.

61 Przepisy związane ze stosowaniem zasady powagi rzeczy osądzonej dotyczą bowiem innych sytuacji. A zatem art. 56 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczy niedopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie prawa do znaku towarowego wniesionego do OHIM w sytuacji, gdy wniosek został już rozstrzygnięty przez sąd państwa członkowskiego w odniesieniu do tego samego wspólnotowego znaku towarowego. Podobnie art. 100 ust. 2, 6 i 7 rozporządzenia nr 207/2009 dotyczy wypadku roszczenia wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego przedstawionego przed OHIM lub przed sądem orzekającym w sprawach wspólnotowych znaków towarowych, w wypadku gdy ta sama kwestia została już rozstrzygnięta w odniesieniu do tego samego znaku towarowego przez OHIM lub przez wspomniany sąd. Artykuł 109 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ze swej strony stanowi, że sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie prawa do wspólnotowego znaku towarowego oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego znaku krajowego ważnego dla identycznych towarów lub usług. Podobnie art. 109 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi, że sąd rozpatrujący powództwo o naruszenie prawa do krajowego znaku towarowego oddala powództwo, jeżeli wydane już zostało orzeczenie co do istoty sprawy w tym samym przedmiocie sporu między tymi samymi stronami na podstawie identycznego wspólnotowego znaku towarowego ważnego dla identycznych towarów lub usług.

62 Ponadto wskazany w motywach 16 i 17 rozporządzenia nr 207/2009 wymóg jednolitego charakteru wspólnotowego znaku towarowego nie skutkuje tym, że ze względu na zasadę powagi rzeczy osądzonej instancje OHIM i w konsekwencji sąd Unii nie mogą dodatkowo rozpatrywać, czy istnieje ewentualne prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji nowego wspólnotowego znaku towarowego, nawet gdy jest on identyczny z krajowym znakiem towarowym, w odniesieniu do którego sąd orzekający w sprawach wspólnotowych znaków towarowych orzekł, iż narusza on wcześniejszy wspólnotowy znak towarowy.

63 Należy podkreślić, że OHIM jest bowiem jedynym organem upoważnionym przez prawodawcę Unii do rozpatrywania zgłoszeń do rejestracji i w konsekwencji do wydawania zgody na rejestrację wspólnotowego znaku towarowego lub odmowy tej rejestracji. W ramach tej kompetencji decyzje, które zgodnie z rozporządzeniem nr 207/2009 muszą wydać izby odwoławcze, dotyczące rejestracji lub ochrony oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego, są objęte wykonywaniem ograniczonej swobody, a nie wykonywaniem uprawnień dyskrecjonalnych. A zatem zgodność z prawem decyzji izb odwoławczych należy oceniać wyłącznie na podstawie tego rozporządzenia, z uwzględnieniem jego wykładni dokonywanej przez sąd Unii. Jak podkreślono zaś w pkt 60 i 61 powyżej, rozporządzenie nr 207/2009 nie zawiera przepisu, zgodnie z którym ze względu na zasadę powagi rzeczy osądzonej orzeczenie sądu orzekającego w sprawach wspólnotowych znaków towarowych stwierdzające naruszenie prawa do wspólnotowego znaku towarowego przez krajowy znak towarowy byłoby wiążące dla OHIM.

64 Z powyższego wynika, że w niniejszym wypadku powaga rzeczy osądzonej, z której korzysta wyrok tribunal de commerce de Bruxelles, nie jest wiążąca ani dla Izby Odwoławczej w ramach wykonywania jej uprawnienia do określenia, czy oznaczenie English pink może zostać zarejestrowane w charakterze wspólnotowego znaku towarowego, ani dla sądu Unii w ramach przeprowadzania kontroli zgodności z prawem oraz wykonywania kompetencji o charakterze reformatoryjnym na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

65 Ponadto należy zauważyć, że o ile te same strony biorą udział w postępowaniach toczących się przed tribunal de commerce de Bruxelles i przed OHIM, o tyle odpowiednio przedmioty sporów – to jest roszczenia – w sprawach rozpatrywanych przez wspomniany sąd oraz przez OHIM nie są jednak identyczne. Przedmiotem powództwa o naruszenie praw do znaków towarowych rozpatrywanego przez belgijski sąd było bowiem unieważnienie prawa do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK oraz zakazanie używania tego znaku towarowego na terytorium Unii, a przedmiotem postępowania przed OHIM był sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego English pink.

66 Okoliczności powołane w ramach tych dwóch spraw – to jest podstawy roszczeń – także są odmienne. Po pierwsze, w ramach postępowania toczącego się przed tribunal de commerce de Bruxelles podstawę roszczenia skarżących o wydanie nakazu mającego na celu zapobieżenie naruszaniu praw do wspólnotowych znaków towarowych wskazanych w pkt 6 powyżej stanowił art. 9 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009. Odpowiednio podstawę roszczenia o unieważnienie prawa do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK stanowiły art. 2.3 i art. 2.28 ust. 3 lit. b) konwencji państw Beneluksu w sprawie własności intelektualnej (znaki towarowe i wzory), podpisanej w Hadze w dniu 25 lutego 2005 r. Wspomniany sąd uznał, że doszło do naruszenia praw do wyżej wymienionych wspólnotowych znaków towarowych. Unieważnił on zatem prawo do znaku towarowego Beneluksu ENGLISH PINK i zakazał używania tego oznaczenia na całym terytorium Unii. Po drugie, w ramach postępowania toczącego się przed OHIM skarżące złożyły sprzeciw wobec rejestracji nowego wspólnotowego znaku towarowego i oparły się w tym względzie na innych przepisach rozporządzenia nr 207/2009, a mianowicie na art. 8 ust. 1 lit. b) oraz na art. 8 ust. 5 wspomnianego rozporządzenia.

67 Ponadto jest bezsporne, że znak towarowy Beneluksu oraz zgłoszony znak towarowy stanowią dwa prawnie odrębne znaki towarowe. Wyrok tribunal de commerce de Bruxelles udziela wcześniejszemu słownemu znakowi towarowemu ochrony wyłącznie przed skutkami wywoływanymi przez znak towarowy Beneluksu ENGLISH PINK.

68 Nawet wyłącznie z powyższych względów – a mianowicie z uwagi na brak tożsamości przedmiotów postępowań prowadzonych przed OHIM i przed tribunal de commerce de Bruxelles, a także okoliczności powołanych w tych postępowaniach – skarżące bezzasadnie wskazują w ramach niniejszego sporu na powagę rzeczy osądzonej wyroku wydanego przez wspomniany sąd.

69 Z tych samych względów skarżące nadaremnie powołują się na stosowanie rozporządzenia nr 44/2001 ze względu na to, że ich zdaniem ma miejsce tożsamość stron, przedmiotu oraz powołanych okoliczności.

70 Z powyższych rozważań wynika, że skarżące błędnie podnoszą, iż zgodnie z zasadą powagi rzeczy osądzonej wyrok tribunal de commerce de Bruxelles jest wiążący dla Izby Odwoławczej i że z tego względu powinna ona była stwierdzić istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w wypadku kolidujących ze sobą oznaczeń.

71 Niezależnie od uzasadnienia przedstawionego powyżej, jak wynika z rozważań przedstawionych w ramach rozpatrywania zarzutów pierwszego i trzeciego powyżej, w niniejszym wypadku Izba Odwoławcza nie uwzględniła wyroku tribunal de commerce de Bruxelles oraz nie dokonała oceny ewentualnego wpływu wspomnianego wyroku na sposób rozstrzygnięcia sporu. Z powyższych względów na podstawie ustalonych w ten sposób okoliczności faktycznych i prawnych Sąd nie może określić treści decyzji, którą powinna była wydać Izba Odwoławcza i nie może zatem wykonać swojej kompetencji o charakterze reformatoryjnym. W konsekwencji należy oddalić przedstawione przez skarżące żądanie zmiany zaskarżonej decyzji.

W przedmiocie kosztów

72 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone albo że każda ze stron poniesie własne koszty. W niniejszej sprawie należy orzec, że OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez skarżące.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 29 maja 2013 r. (sprawa R 1215/2011-4).

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Apple and Pear Australia Ltd i Star Fruits Diffusion.

4) Apple and Pear Australia i Star Fruits Diffusion pokrywają połowę własnych kosztów.

Prek Labucka Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 marca 2015 r.

Podpisy